

PASAULES BESTSELLERS

SANTA MONTEFJORE

*Deveritu pits
meitas*

SANTA
MONTEFJORE

*Deverilu pils
meitas*

SANTA
MONTEFIORE

*Daughters
of Castle
Deverill*

SANTA MONTEFJORE

*Deverilu pils
meitas*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Mo 424

Copyright © Santa Montefiore, 2016

Santas Montefiores romāna "Deverilu pils meitas"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka foto © Irina Alexandrovna/Shutterstock
Vāka noformējums © Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-895-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

Sībegan – ar mīlestību un pateicību

Bārtons Deverils

Balinakellija, Korkas grāfiste, 1662. gads

Saļš vējš pūta pāri Balinakellijas līča baltajiem liedagiem un akmeņainajām klintīm, atnesot sev līdzīgai kaiju sērīgos brēcienus un plīstošo bangu sacelto troksni. Pelēkie mākoņi bija noslidējuši pavisam zemu, un gaisu mitrināja viegls lietutiņš. Zaļo ganību un dzelteno irbuleņu klājieni neļāva noticēt Īrijas vardarbīgajai vēsturei, jo pat šajā blāvajā agrā pavasara gaismā zeme lepojās ar nevainojamu, nevainīgu skaistumu. Patiesi, šajā mirklī, kad šķietami necaururbjams pārkļājs virs galvas kļuva pietiekoši plāns, lai ļautu tam cauri izspraukties saules staram, Bārtons Deverils, pirmais Balinakellijas lords Deverils, apzvērēja sadziedēt Kromvela brutalitātes cirstās rētas un dāvāt mierinājumu un labklājību cilvēkiem, pār kuriem viņš tagad valdīja. Ietīnīes tumši sarkanā samta apmetnī, atbīdījīs no pieres platmali ar vējā plīvojošu spalvu, apāvis augstus ādas zābakus ar sudraba piešiem un apjozis zobenu, viņš sēdēja zirga mugurā un pārlaida skatienu pāri plašumiem, kurus tam bija dāvājis nesen varu atguvušais karalis Čārlzs Otrais pateicībā par sava pavalstnieka uzticību. Patiesi, Bārtons Deverils bija viens no vadošajiem īru komandieriem cīņā pret Kromvela iekarotājiem. Pēc sakāves pie Vusteras viņš bija bēdzis pāri jūrai kopā ar karali un pavadījis viņu ilgajā trimdā; tituls un zeme bija apmierinoša kompensācija par Kromvela atņemtajām ģimenes zemēm Anglijā un kronim nokalpotajiem gadiem. Nu

viņš vairs nebija nekāds jauneklis, kurš ir izslāpis pēc cīņas un piedzīvojumiem, bet gan pusmūža vīrs, kurš vēlas likt pie malas zobenu un izbaudīt savu pūliņu augļus. Kur gan atrast labāku vietu sakņu laišanai kā šeit, šajā žilbinoši skais-tajā zemē?

Pils pamazām sāka iegūt vajadzīgos apveidus. Tai vaja-dzēja kļūt iespaidīgai, ar jūras pusē novietotiem torņiem un tornīšiem un augstām sienām, kas būs pietiekoši biezas, lai atbiedētu ienaidniekus, kaut gan lords Deverils alka pielikt punktu vardarbībai. Lai arī viņš bija protestants un anglis līdz kaula smadzenēm, Bārtons nesaprata, kāpēc gan viņš un īru katoļi nevarētu cienīt un godāt cits citu. Galu galā pa-gātne bija dzīva tikai cilvēku atmiņā, kamēr nākotni veido-ja šodienas attieksme. Ar sapratni un toleranci tagadnē no-teikti varēja nonākt pie miera visā valstī.

Viņš pamāja savai lielajai pavadoņu svītai, un grupa lē-nām turpināja ceļu uz nelielo Balinakellijas ciematu. Naktī bija stipri lijis, un ceļš bija dubļains. Par viņu ierašanos pa-ziņoja pakavu šlakstēšana dubļos, viešot bailes to cilvēku sir-dī, kuri bija redzējuši pārāk daudz asiņu, lai nesarautos, ie-raugot angli zirga mugurā. Vīrieši vēroja viņus piesardzīgi, ieraugot savu jauno kungu un pavēlnieku. Sievietes nobālē-ja, steigšus saķēra bērnus un atkāpās mājokļos, aizcirdamas durvis. Daži bezbailīgi puikas basām kājām palika stāvam lietū kā putnubiedēkļi, platām acīm un izsalkuši, kamēr an-gļu kungi smalkos ādas zābakos un ar spalvām pie cepurēm jāja tiem garām.

Lords Deverils apvaldīja zirgu un pagriezās pret drau-gu, seru Tobiju Bekvītu-Stabsu, druknu vīru ar plīvojošām rudām ūsām un gariem, vilņainiem matiem, kas bija apgriez-ti rojālistu aprindās iemīlotajā frizūrā.

– Šī tad arī ir manas impērijas sirds, – Bārtons noteica, norādot ar cimdoto roku, un tad sarkastiski piebilda: – Re-dzu, ka mani te labi ieredz.

– Gadiem ilgā asinsizliešana ir padarījusi viņus piesardzi-gus, Bārton, – sers Tobijs atbildēja. – Esmu pārliecināts, ka pēc nelielas maigas pārliecināšanas viņi atkal pakļausies.

– Te nebūs tāda veida pārliecināšanas, mans draugs, –

Bārtons pacēla balsi. – Es būšu labvēlīgs kungs, ja viņi zvērēs man uzticību.

Šajā brīdī uz ceļa iznāca sieviete garā, melnā apmetnī. Šķīta, ka vējš piepeši pierimst, un ciematā iestājās klusums. Skrandainie bērni nozuda kur kurais, un palika tikai sieviete, apmetņa krokām velkoties pa dubļiem.

– Kas tā tāda? – lords Deverils noprasīja.

Pārvaldnieks paskubināja savu zirgu, lai tas nostātos līdzās saimnieka rumakam.

– Megija O'Līrija, milord, – viņš tam pavēstīja.

– Un kas ir šī Megija O'Līrija?

– Viņas ģimenei piederēja zeme, uz kuras jūs šobrīd ceļat pili, milord.

– Ak tā, – noteica lords Deverils, nobraucidams bārdū ar cimdoto plaukstu. – Jādomā, ka viņa grib to atgūt. – Viņa joks sagādāja lielu uzjautrinājumu pavadoņiem: tie atmeta galvu atpakaļ un smējās. Taču jaunā sieviete nolūkojās uz viņiem tik pārdroši, ka smieklī pārvērtās dažos nervozos spurdzīenos, un neviens nebija tik drosmīgs, lai izturētu viņas skatienu. – Es labprāt viņai kaut ko samaksāšu, – lords Deverils piebilda.

– Viņa ir acīmredzami jūkusi, – sers Tobijs satraukti nočūkstēja. – Tīksim no viņas vaļā tūlīt un uz vietas.

Taču lords Deverils pacēla roku. Sievietes pašapzinīgajā stājā jautās kas tāds, kas raisīja viņā ziņkārību.

– Nē. Uzskausīsim, kas viņai sakāms.

Megija O'Līrija novēcināja savus baltos pirkstus un ar tik vieglu un plūstošu kustību, it kā viņas rokas būtu divi sniegbalti putni, atbīdīja apmetņa kapuci. Lordam Deverilam aizrāvās elpa, jo viņš nekad agrāk nebija redzējis tādu skaistumu, pat ne franču galmā. Sievietes mati bija gari un melni, tie mirdzēja kā kraukļa spārns, viņas seja bija balta kā mēnesnīca. Viņas lūpas bija pilnīgas un sarkanas kā mūžzaļā mieturu īleksa ogas. Taču tās bija viņas gaiši zaļās acis, kas apslāpēja smieklus un lika kalpotājam pārnest krustu un nočūkstēt:

– Uzmanieties, ser, viņa uz galvošanu ir ragana.

Megija O'Līrija izslēja zodu un pievērsa skatienu lordam Deverilam. Viņas balss bija zema un melodiska, kā vējš.

- Is mise Peig Ni Laoghaire. A Tiarna Deverill, dhein tú éagóir orm agus ar mo shliocht trín ár dtalamh a thógáil agus ár spiorad a bhriseadh. Go dtí go gceartaíonn na h-éagóracha siúd, cuirim malacht ort féin agus d-oidhrí, I dtreo is go mbí sibh gan suaimhneas síoraí I ndomhan na n-anmharbh.

Lords Deverils palūkojās uz pārvaldnieku.

– Ko viņa pateica? – Vecais kalpotājs norija siekalas, baidīdamies atkārtot vārdus.

– Nu? – Lords Deverils nelikās mierā. – Runā, cilvēk, vai varbūt tu esi norijis mēli?

– Lai notiek, milord, taču lai Dievs mūs sargā no šīs rašanas. – Viņš nokremšļojās, un ierunājoties viņa balss bija neskanīga un drebēja. – Lord Deveril, jūs esat nodarījis pārestību man un maniem pēcnācējiem, atņemot mūsu zemi un salaužot mūsu garu. Līdz ļaunuma vēšanai par labu es nolādu jūs un jūsu mantiniekus, nolemjot jūs mūžīgam nemiēram un nespējai aiziet no šīs pasaules. – Viņam aiz muguras stāvošie noelsās vien, un sers Tobijs tvēra pēc zobena.

Lords Deverils savilka seju grimasē un pagriezās pret saviem vīriem ar mākslotu smaidu sejā.

– Vai mums ir jābaidās no tukšiem lauku sievas vārdiem? – Kad viņš palūkojās atpakaļ, sieviete bija nozudusi.

PIRMĀ DAĻA

Pirmā nodaļa

Balinakellija, 1925. gads

Kitija Trenča noskūpstīja mazā puisēna maigo vaidziņu. Kad bērns viņai atsmaidīja, sievietes sirdi pārpludināja sāpīgs maigums.

– Izturies labi pret Elsijas jaunkundzi, mazo Džek, – Kitija klusi noteica. Viņa noglāstīja zēna rudos matus, kas bija tieši tādā pašā tonī kā viņai. – Es nekavēšos ilgi. – Viņa pagriezās pret auklīti, un maigumu skatienā nomainīja mērķtiecība. – Uzmani viņu labi, Elsij. Neizlaid no acīm.

Elsijas jaunkundze sarauca pieri un iedomājās, vai raizēm Trenčas kundzes sejā ir kāds sakars ar savādo ģīrieti, kura bija ieradusies mājā iepriekšējā dienā. Viņa bija stāvējusi mauriņā, nolūkodamās uz bērnu, un viņas sejā bija manāms bēdu un ilgu sajaukums, it kā mazais Džeks ar savu izskatu vien būtu viņai sagādājis milzu ciešanas. Elsijas jaunkundze bija piegājusi viņai klāt un apvaicājusies, kā var palīdzēt, taču sieviete kaut ko nomurmināja un steigšus metās uz vārtiņu pusi. Tā bija tik savāda sastapšanās, ka Elsijas jaunkundze gribēja uzreiz par to izstāstīt Trenčas kundzei. Saimnieces vētrainā reakcija iztrūcināja aukli. Trenčas kundze nobālēja, un viņas acis parādījās bailes, it kā viņa jau ilgāku laiku būtu baidījusies no šīs sievietes ierašanās. Viņa lauzīja rokas, nezinādama, ko iesākt, un nolūkojās ārā pa logu ar raizpīlnās krunkās savilkto pieri. Pēc tam piepešā izlēmībā viņa metās ārā no dārza un nozuda pa vārtiņiem. El-

sijas jaunkundze nezināja, kas noticis abu šo sieviešu starpā, taču, kad Trenčas kundze atgriezās pēc pusstundas, viņas acis bija apsarkušas no raudāšanas un viņa drebēja. Viņa apkampa zēnu un saspieda tik cieši, ka Elsijas jaunkundze jau sāka bažīties, vai tikai viņa to nenožņaus. Pēc tam viņa uzveda bērnu augšā savā guļamistabā un aizvēra aiz sevis durvis, atstādama Elsijas jaunkundzi pilnīgā neziņā.

Tagad auklīte veltīja saimniecei uzmundrinošu smaidu.

– Es neizlaidīšu viņu no acīm, Trenčas kundze. Apsolu, – viņa piebilda, saņemdamā bērnu aiz rokas. – Nāciet, māster Džek, iesim paspēlēties ar jūsu vilcieniņu.

Kitija devās uz stalli un apsegloja savu ķēvi. Strauji savilkusi seglu jostu un cieši to sasprādzējusi, viņa sakoda zobus, atsaukdama atmiņā iepriekšējās dienas notikumus, kas pusi nakts bija noturējuši viņu nomodā, risinot kvēlus strīdus, un otru pusi licis pavadīt nemierīgā miegā. Sieviete bija Braidija Doila, mazā Džeka bioloģiskā māte, kura dzemdēja bērnu pēc īsa un skandaloza sakara ar Kitijas tēvu, lordu Deverilu, laikā, kad strādāja par Kitijas istabeni, taču viņa bija izlēmusi pamest mazo zēnu Dublinas klosterī un aizbēgt uz Ameriku. Toreiz kāds bērnu bija izņēmis no klostera un atstājis pie Kitijas namdurvīm līdz ar zīmi, kurā tika lūgts parūpēties par viņu. Ko citu viņa būtu varējusi iesākt, Kitija sprieda, kāpjot zirga mugurā. Viņasprāt, Kitija bija izdarījusi Braidijai milzu pakalpojumu, par kuru Braidijai vajadzēja būt mūžam pateicīgai. Kitijas tēvs beigu beigās bija atzinis dēlu un kopā ar savu vīru Robertu Kitija audzināja savu pusbrāli tā, it kā tas būtu viņas dēls, un mīlēja bērnu tikpat kvēli. Nu vairs nebija nekā tāda, kas spētu šķirt viņu no mazā Džeka. Nekā. Taču Braidija bija atgriezusies un gribēja atgūt dēlu. “Reiz man nācās viņu pamest, taču otrreiz es to nedarīšu,” viņa bija teikusi, un auksta baiļu roka sažņaudza Kitijas sirdi.

Kitija apspieda šņukstu, izjādama no stalliem. Vēl pirms neilga laika viņa un Braidija bija jutušas tik tuvas kā māsas. Kad Kitija domāja par visu zaudēto, viņa saprata, ka draudzība ar Braidiju bijusi viena no lielākajām vērtībām. Taču nu, kad viņu starpā nostājās neatrisināmā mazā Džeka pro-